

Subjekt - vědomí sebe

Když si subjekt (člověk) poprvé uvědomí, že „je“, a to je tehdy, když si uvědomí, že by také nemusel „být“, že kdysi dávno vskutku nebyl a jednou že zase nebude, a pokud je aspoň trochu přemýšlivý a hloubavý, začne si klást otázky, když tedy „je“, když tedy sám sebe a své „bytí“ (které si nevymyslel, které si sám nedal, ale které si ani nevybral, ke kterému se nerozhodl) „má“ jakoby k dispozici, tak co s tím? Pokud myslící subjekt nedojde tak daleko, že si podobnou otázku (podobné otázky) začne klást, lze spolehlivě říci, že si ještě náležitě, tj. dost dobře sám sebe neuvědomil, že si neuvědomil sám sebe a své „bytí“, že prostě dost dobře neví, kým a čím „je“. všem jakmile si tohle uvědomí, je to dokladem toho, že si dokáže klást i další otázky, které se už netýkají jen jeho osobně a které neústí pouze v jeho sebeuvědomění, nýbrž že je schopen si klást také otázky, týkající se jeho vlastního myšlení, jeho způsobu, jak si klade otázky a vůbec povahy takového bytostného tazání. Takový člověk už dokáže nejen reflektovat, ale je schopen reflexí (skrže reflexi) myslet a dokonce reflexí žít.

(Písek, 071226-1.)